

συμπάθειες στο στρατό και το λαό του 'Αναπλιού.

Και ό 'Αλέξ. Ζαΐμης απέφασκε να μην αναβάλει πειά ούτε στιγμή την 'εφαρμογή «του υπό ψηφίον ΙΕ' ψηφίσματος της έν 'Επιδαύρω 'Εθνικής Συνελεύσεως» και να αυστήση «τό όριζόμενον Κεντρικών 'Εγκληματικών Δικαστηρίων» δηλ. Κακούργο-δικεϊόν.

Σ' αυτό δινόταν έξουσία απόλυτη «να κρίνει άνεκκλήτως πάντα τα εγκλήματα κατά τό 'Απάνθισμα τών 'Εγκληματικών, τό έπικυρωθέν υπό της έν 'Αστρει Β' 'Εθνικής Συνελεύσεως και κατά τούς Βυζαντινούς Νόμους».

Σ' ένα μεγάλο Τζαμί (πού είνε σήμερα τό Δημοτικό Θέατρο Ναυπλίου) έγινε ή δική του δολοφόνου, ή πρώτη 'Ελληνική, για 'εγκλημα κοινού δικαίου. Τό δικαστήριο ήταν γεμάτο από άντρες του 'Αγώνος και άλλο λαό. Οι κάλογόηροι είχαν πάει να παρακολουθήσουν τή δική. Η 'Επαναστατική Κυβέρνησι ήταν επίσης εκεί. Κάτω από μία τέτοια καταθλιπτική ατμόσφαιρα, ό Βασίλης Σταύρου ώμολόγησε τέλεια τήν πράξι του και άναπαρέσθη τις φάσεις του συγερου εγκλήματος. Τήν ίδια μέρα βγήκε ή απόφασι, ύπογεγραμμένη από τούς αυτοσχεδίους δικαστάς, «πάντας πολίτας έναρέτους». 'Ιδού τό ιστορικό κείμενο της πρώτης αυτής 'Ελληνικής απόφασεως:

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΠΚΛΗΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

«Θεωρήσαν τήν έν' αριθμόν 158 διεθνωθείσαν παρά της Σεβαστής Διοικήσεως 'Επιτροπής αναφοράν της Γενικής 'Αστυνομίας Ναυπλίου έν' αριθ. 1122 μετά της περιλαμβανένης έγγραφου 'εξετάσεως του Βασιλείου Σταύρου, φονεύσαντος τόν 'Ηρωόμενον Παύλ-Νεκτάριον.

»Παρατηρήσαν άκριβώς τήν αήτην 'εξετάσι, έπαρηγοίσασι πρόσκαιώς επί τή Συνεδριάσει της 27ης τόν Βασιλείου Σταύρου, όστις 'εξετασθείς πάλιν δις και τρίς έν αύτeis τω όντι 'εβόνησεν τόν 'Ηρωόμενον Νεκτάριον.

»Επειδή ώμολόγησεν ίδίως αύτoυ χείλεισι ότι από ζανέν άλλο τι παραινόμενος, έβη από μόνην αίσχολογείαν, έβόνησεν τόν 'Ηρωόμενον Νεκτάριον και έλαβε τήν λαγ' αύτoυ χρηματικήν κατάστασιν, συμποσυνμένη εις γρόσια 2650 και λοιπά τιμολογ' πράγματα.

»Επειδή ό ρηθείς Βασίλειος Σταύρου απέδειχθη πρότερος έν προμελέτῃ, ως ό ίδιος ώμολόγησεν ίδίως αύτoυ χείλεισι, πράξας τοσούτον άνοσιούργημα και προχωρήσας εις φόνον δι' αίσχολογείαν μόνον και έν θελωκαίαν, ώμολογήσας και τόν τόπον και τόν τρόπον του φόνου. Διά τούτο, ως φονεύς προφανέστατος αποδειχθείς, κατά τούς καθεστώτατους νόμους, είνε ένοχος θανάτου.

»Όθεν τό Δικαστήριον τούτο, δυνάμει του ΛΕ' § τών 'Εγκληματικών Νόμων : **κάθε φονεύς έκ προμελέτης θανατοείται :**

»Αποφασίζει τόν θάνατον του Βασιλείου Σταύρου δι' άγχόνης, αφού πρότερον 'εξαιολογήθη και διορθωθη κατά τό Χριστιανικόν χρέος πρόσ παράδειγμα και συμφωνομένων τών άλλων.

»Εν Ναυπλίω τῃ 28ῃ 'Απριλίου 1826.

Ο Πρόεδρος

Σταυριτέλλος 'Αντωνόπουλος

Οι δικαστάι

- K. Δημηγάννης
- A. Κατωγοιδάτης
- Γ. Πλέσους
- A. Λοιζόπουλος

'Ο Γραμματέυς και ά. α.

K. Λοιζάς.

Χειροκροτήματα ζηρά του άκορατηρίου ύπεδέχθησαν τήν άνάγνωσιν της απόφασεως. 'Ο φρούραρχος διέταξε να τόν δέσουν «διά γονδρης άλλωσου» και να τόν πάνε σ' ένα κελλί της 'Ακροναπλίας. Η θανατική έκτέλεσι ώριστική για τό άλλο πρωί. Στο μεταξύ, ό άστυνόμος Ναυπλίου έφρόντιζε να βρη δημιο, πράγμα δύσκολο, γιατί κανεις 'Ελλην δεν 'έβλεπεο ν' αναλάβη τήν ύπηρεσια αύτή, και ό φρούραρχος δεν ήθελε ν' αναγκάση στρατιώτη να γίνη δημιο, γιατί ήξερε ότι θα προσέκοπτε σε κατηγορηματική άρνησι. Χαρακτηριστικό είνε, ότι τό Δικαστήριο ώρισε τρόπο έκτέλεσεως τήν άτιματική άγχόνη. 'Ο τυφεκιώδης ήταν για τούς εγκληματούτας στρατιωτικούς.

Τέλος παρουσιάστηκε ένας Γάλλος...φιλέλλην (για τήν ακρίβεια ένας Κορρικανός τυχοδιώκτης) που είχε ροθή τάχα να πολεμήση για τήν 'Ελληνική έλευθερία, και δέχτηκε να κρεμάση τόν κατάδικο.

Πρωί-πρωί, όλο τό 'Ανάπλι ήταν στο ποδάρι. Τό σχοιλι κρεμότανε στο χοντρότερο κλάδο του ιστορικού Πλατάνου, που σώζεται άκόμη. 'Ο Βασίλης Σταύρου, άλωσοδεμένος, ώδηγήθη στη ρίζα του μοριαίου δέντρον, φωνάζοντας ολόθεν:

—'Αδέρφια Χριστιανόι, συχωράτε με!...

'Ο Γάλλος απέδειχθη, ότι είχε έκτακτο ταλέντο δημιο, γιατί 'επέτελεσε τόν άπαγониsmό με ψυχραιμία και δεξιότητα. 'Αλλά μετά τήν έκτέλεσι, ή Κυβέρνησι τόν επλήρωσε και τόν 'εδιαξε.

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ

**ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Η ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ Η ΣΙΦΝΙΑ**

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
πού έφτα γρονών ή ώμορφονιά
έφυγε άπ' τήν πατρίδα της, σ'ά ένα να δουλέψη,
και σ'ά δεκάθη της έγω
έιγα άρχινώσι να τρυγώ,
τά ζουμερά γειλάκια της, πριν άλλος τά στερέψη...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
πού γύριζε στη γειτονιά,
μέ τήν κολλάτη της ποδιά, μέ χαρί και μέ τέμπο,
και μέσα στο Βασιλικό
σ' ένα μπαγκάκι έρημικό
τά δειλινά της Κυριακής σπούσαμε πασατέμπο...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
στο πάλκο, τώρα, ή ώμορφονιά,
γορευεί ανατολίτικως γεμάτη σ'ά στολινδια
κι' ολάκερο τ' άβρο κορμί,
χέρια και πόδια και λαμοί
κάτου άπ' τά φάτα τά θαμπά τρεμολογούν σ'ά φειδιά!...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
πού μούφερνε πρωτομηνιά,
μυνητάκι της δεμένο τό μυοτό της,
άλλαξε θωμα ή τραλιά
και τή φώναζε ονομα Λιλή,
και ως τή φώναζε ως τά χτές «μορή» τ' άφεντικό της...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
σέ λιμουζινα θυσινιά,
στού καμπαρε περήφανα τήν πόρτα σταματάει
και τρέχουν οι θαυμαστές
—πού τό φαντάστηκε ποτέ!—
και τό χεράκι της φιλοούν κι' αύτη γαμογάλαει...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
—τ'ήν πιστι της και τή γενιά—
πού μέ τά ίδια υ' έσφιγγε χεράκια της έκείνα,
τόν ώμορφο παληό καϊρό,
κοράσι, τότε, τρυφερό,
κόρη, πού μοσκοδόλιζε ως πέρα τήν κουζίνα...

'Η Νικολέττα ή Σιφνιά,
σέ μιά τού καμπαρε γωνιά,
μέσ στή σαμπάνια κολυμπά και τά μυαλά της χάνει
κι' έγω πού φταίω για δλ' αύτά
—μιλάω αδέρφι όρθα - κοφτά—
σέ μιά ταβέρνα του Ψυρρή μεθώ μέ βιδάνι!...

ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

'Ασε τή οάκκα, Μαργαρώ,
μέ τά βιθλιά να σέ χαρώ,
κι' άπ' όσα 'εδιδάχτηκες, δέν σού χρειάζοντ' άλλα.
'Αφσε τή γραμματική,
τήν ιστοική, τή φυσική,
έφ' όσον δέν τό σκέπτεσαι, να κάνης τή δασκάλα.

Σταυάτησε στόν ένικό,
και δέν ζητάω πληθυντικό,
κι' άφσε τ' άπαρέμπατα, άγάτη μου, να ζήσης.
'Όσα έχεις μάθει διαλά
κι' άνώμαλα, πάει καλά,
κι' όσες δέν 'εμάσες, έγω, θα σού διδάξω κλίσεις...

'Εται να τώθρης, στήν ψυχή,
παράτησε τή μετοχή,
άφου καμιά της 'Εθνική, δέν είνε, ρε μαργιόλα
κι' άν στο συντακτικό κυττάς
και ό πο κείμενα ζητάς,
έλα μαζί μου, σ'ου Ψυρρή, να σ'ά γνωρίσω δλα...

Παράτησε, να σέ χαρώ,
τ' άρθρα στο Βλάχο, ρε μικρό
και άφσε τά σύμφωνα στο π ν ε ο μα του Μαζέμου
και άν για κόμματα μιλάς
έχει από δαύτα ή 'Ελλάς
να γράνης τετρασέλιδο έπιστολή, ψυχή μου...

'Αφσε τή γραμματική
και γίνου πιό ούσιαστική
προτού καταργορούμε νο με στείλης και με χάσης
κι' είνε που φαίνεται καϊρός
και στο τονίζω σοσπαρώς,
για να σού μάθω, Μαργαρώ, τί λέγεται και κράσις...